

[01-12-2012]

Blackie

Ik druk op de bel. Een fractie van een seconde later begint binnen een hond te blaffen. Alsof hij op mijn komst stond te wachten. Een vrouw van een jaar of veertig opent de deur op een kier.

“Joa, v’r wat ist?”

“Mevrouw, dit huis staat te koop?”

“En dan?”

Ik wijs het bord aan op de eerste verdieping.

“Ik heb hier om twaalf uur een afspraak met de eigenaar.”

“Oah, de Joeri. Hij hè oens doar niks over gezeid.”

“Mag ik alvast binnen komen, mevrouw? Het regent.”

Met tegenzin draait de vrouw de deur dertig centimeter verder open. Meteen verschijnt de snuit van een meter hoog bakbeest.

Ik wurm mij binnen en begrijp meteen waarom de deur niet verder open ging. De gang ligt volgestouwd. Vuilniszakken, kartonnen dozen, levenloze apparaten, kledij en aftands speelgoed ligt opgestapeld langs de wanden. Het gangpad is net breed genoeg om een mens of een hond door te laten. De stank is niet te harden. Een mengeling van afval, schimmel en dieren. Verderop leunt een grote kooi tegen de trap aan. Er hangt een kleed over. De onmiskenbare geur van vogelpoep.

De vrouw opent op het einde van de gang de deur naar de living.

Een tweede walm slaat me in het gezicht. Verbrande koffie en sigaretten. Je kunt de lucht haast in blokjes snijden.

“Erna, g’f mai es een koemmeke kofe, na da ge recht stoat.”

Marc, de man van Erna ligt languit op de sofa. Zijn pens bolt onder een groezelig t-shirt. De haren van beide echtelieden hebben in geen weken een dot shampoo gezien. Erna merkt mijn afkeuring en zet prompt een muts op. Beige, gebreid met losse steken en vooral smerig.

“Zet oe, madammeke.”

“Waar?” vraag ik me af en sta wat onwennig te draaien. Alles in deze ruimte ligt volgeladen met rommel. Er is geen halve meter onbedekt. Ik overweeg te gaan zitten in een hoekje van een zetel. Plots beweegt de vale deken die erop ligt. Een kindergezichtje komt piepen. En nog een.

“Onze tweeling,” lacht Erna trots.

Met een sigaret in haar mondhoek geperst, verplaatst ze een stapel wasgoed naar de vloer en wijst me een stoel aan.

De TV vult de gehele ruimte. Alle aandacht van de familie is erop gevestigd. Ik kijk wat verdwaasd mee naar een onnozel spelprogramma. Af en toe laat Marc een sullig lachje horen. Mij gunt hij geen blik waardig.

“Een taske koffie, madam?” Gezelligheid voor de buis is hier troef.

“Nee, dank u.” Op de salontafel staan gebarsten mokken waarop de sporen van een vorig gebruik zichtbaar zijn.

Voorzichtig gluur ik rond. Als ik dit huis zou kopen, betekent dit serieus renoveren. Het bruingerookte valse plafond moet eruit. De tussenmuur met dat afgrijselijke schilderij, zou ik kunnen vervangen door een draagkolom om meer licht te bekomen. Ik vermoed dat één tik tegen de keukenkastjes voldoende is om alles naar beneden te laten donderen. De schouw troont als een zwart monster in de hoek. Afbreken en misschien ruilen voor een ingebouwde open haard? De spuuglelijke seventies vloer uitbreken. Alles fris herschilderen...

De ruimtes zijn groot, de constructie stevig. Hier valt iets van te maken. Met breekijzers, liters javel en veel zweet. Maar wat met al die rommel? Ik gok op vijf containers vuilnis en afval. Tenzij de familie Flodder alles meeneemt natuurlijk.

De hond blaft voor de schuifdeur die naar het terras leidt.

Ma Flodder staat sloom recht en laat hem buiten.

“Mag ik de tuin even zien?” Frisse lucht, dat is wat ik dringend nodig heb.

“Tuurlijk.”

“Pas oep van de...,” Te laat. Mijn rechterschoen staat midden in een verse hondendrol. Het is trouwens moeilijk om die drollen te vermijden. Het hele terras ligt er vol van. Dit is geen tuin, maar een hondenweide.

“Oenze Blackie wordt oud hé,” taterd Erna en ze klopt het beest op de ruige vacht, “maar we kunnen ‘m toch nie weg doen. De Joeri zoekt v’r oens een huis mè ne groten hof.”

“Ik hoop dat die Joeri snel komt opdagen,” mompel ik, terwijl ik mijn schoen schoon veeg aan een brandnetel.

Ik kocht het huis. Inclusief de Flodders. En hun afvalstort.

Het duurde nog twee maanden voor de pastoor van de parochie hen onderdak verleende.

Ze vertrokken op een zondagmiddag. Op de stoep een meters hoge stapel vuilnis achterlatend. De laatste meubelen werden ingeladen in de camionette van de bureu. Helemaal achterin zat ma Flodder, naast de vogelkooi. Haar muts stond wat scheef. Met een bruine vingernagel tikte ze tegen de ruit. Het signaal voor hun afscheid.

Het laatste wat ik zag voor ze de hoek omdraaiden, was de grove kop van Blackie die uit het zijraam hing. Hij blafte een kort vaarwel.

Mieke Vandromme